

Het Gallium complot

Het Gallium complot

Willem Meijer

Eerder verschenen boeken van de auteur

Dodelijk glazuur
Callisto's wraak

Schrijver: Willem Meijer
Coverontwerp: Willem Meijer
ISBN: 9789462548350
Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Willem Meijer

Lang blijft onduidelijk door wie en hoe de misdaden worden gepleegd. Dan krijgt het verhaal een onverwachte wending. Zou het ze eindelijk lukken om de zaak op te lossen en de daders levend te vangen?

Over de auteur

Na vele jaren zelf detectives te hebben gelezen vond hij de tijd rijp om zelf thrillers te gaan schrijven.

Daarbij heeft hij die kenmerken gebruikt, waar hij tijdens het lezen van detectives het meest van gecharmeerd was.

De belangrijkste ingrediënten zijn, spanning vanaf het begin opbouwen en vasthouden, realistische plots, echte karakters van vlees en bloed, gebruik maken van de eigen belevingswereld en levenservaring, humor en soms een beetje erotiek.

In zijn eerste boek diept hij uit de kennis die hij heeft opgedaan als pottenbakker. Zijn reiservaring en kennis en ervaring in de makelaardij is gebruikt voor zijn tweede boek. Zijn derde boek is vooral ontstaan uit eigen ervaringen en echte Cold Cases in de regio Noord Holland.

In Noord Holland en Flevoland blijken regelmatig ouderen de dupe te worden van berovingen en moord. Door de geografische verspreiding van deze misdaden lukt het de lokale Politie maar niet om deze misdaden op te lossen. Hierdoor blijven ze onopgelost, totdat het Cold Case Team Alkmaar (CCTA) er mee aan de slag gaat.

Zeewolde, zaterdag, 18 januari 2006, 22.55 uur.

De auto's op de A7 zijn goed hoorbaar, maar verder lijkt het rustig.

Het regent zacht en doordat er nauwelijks wind staat, is het niet erg koud. Ik wacht achter een struik en verken de omgeving. Na een minuut of vijftien de donkere omgeving in mij opgenomen te hebben, is de tijd rijp voor actie.

De woning is van het type kruiskap en staat verloren in het open veld. Het is een boerenbedrijf en het huis van de burens, hun zoon en schoondochter, staat een meter of honderd verderop.

Mijn auto staat tussen een paar bomen geparkeerd in een soort van groene zoom. Er loopt geen weg naar het huis, tenminste niet vanaf deze kant. Het terrein wat moet worden overgestoken is onbebouwd, een weiland. Een risico.

Door de bewolking is het echter vrij donker. Niemand heeft op dit uur hier iets te zoeken. Ik loop vlug en geruisloos door het weiland en ga om de 200 meter even plat op mijn buik liggen om de omgeving in mij op te nemen. Niets. Alleen de auto's op de A7 en hier en daar wat langzaam draaiende windmolens. Ook 's nachts vind ik ze afschuwelijk. De grote oplichtende wieken doorsnijden de donkere nacht en laten

een zacht geruis achter.

Ik loop weer door en bereik al gauw de achtertuin van de woning. Weer stop ik om te luisteren. Elk boerenbedrijf heeft wel een paar waakhonden. Gelukkig zijn die meestal voor mij geen probleem, omdat ik goed met ze overweg kan. De signalen van agressief gedrag zijn goed te herkennen, eenvoudig te omzeilen en veelal goed te voorkomen.

Ik pak de benodigde attributen uit mijn rugzak, handschoenen, overschoenen, een paar stukken worst en een flinke koevoet. Je weet tenslotte maar nooit wat je te wachten staat.

Een maand of drie geleden is Bart hier voor het laatst langs geweest om onderhoud te plegen aan centrale verwarmingsinstallaties. Drie jaar geleden hebben de bewoners de oude boerderij uit 1954 vervangen door een moderne vrijstaande kruiskap. Zij noemen het de boerderij, maar eigenlijk is het een luxe villa en van alle gemakken voorzien.

Het was ook voor hun directe omgeving een compleet raadsel waar ze het geld vandaan hadden gehaald om een dergelijk huis te laten bouwen. Zelfs de tuin hadden ze helemaal laten leegruimen en door een tuinbedrijf opnieuw laten ontwerpen en inrichten. Bart vermoedde dat ze de loterij hadden gewonnen of dat een suikeroompje was overleden.

Ik sluip door de zijtuin naar de achterzijde van de woning en wil er zeker van zijn dat ze niet thuis zijn. Hun dochter woont ergens op de Veluwe en is vandaag jarig.

Er brandt inderdaad geen licht in het huis en ook niet bij de

buren. Wel branden er een paar kleine lampjes in de schuur. De koeien zijn blijkbaar nog op. Ik zie één van de honden de schuur uitkomen. Het is een Duitse herder van een jaar of drie. Zo te zien een erg lief dier waar geen greintje kwaad in lijkt te zitten. Er moest ook nog ergens een rottweiler zijn. Een kreng van een beest, waarvan je nooit wist wat hij zou doen. De herdershond komt kwispelend op mij afgelopen, ik geef hem een stukje worst en aai hem over zijn kop. Van de andere hond geen spoor. Oppassen dus! Ik loop langs de woning naar de achterzijde van het huis.

Bij een boerderij is het gebruikelijk dat je deze via de achterzijde betreedt. Hier is de keuken de belangrijkste ruimte van het huis. De sleutel die ik heb, is dan ook van de keukendeur. Deze deur staat gewoonlijk altijd wel open, maar voor de zekerheid heb ik toch maar een gemaakt. Ik wacht weer om te luisteren en ben extra alert vanwege de andere hond, maar geen spoor van hem. Ik voel de keukendeur en deze zit toch op slot. Blijkbaar ging het ze toch iets te ver om de deur open te laten als ze elders op bezoek gingen. Ik pak de sleutel en steek deze in het slot. De sleutel past na enig wrikken. Met de sleutel die aan de binnenzijde zit, sluit ik de deur weer af.

"Weer goed gedaan, Bart." mompel ik.

Bart is de eigenaar van een installatiebedrijf in West Friesland en komt daardoor bij veel mensen over de vloer. Hij maakt mallen van de huissleutels van de mensen die hij bezoekt. Het is een soort van dienstverlening waarvoor ik niet alleen mijn mond houd over zijn geheimen, maar hem

ook nog eens daarvoor laat delen in een deel van de buit. Voor beide en uiterst lucratieve onderneming.

Het idee van het maken van de sleutels ontstond zo'n twee jaar geleden. De autosleutel van mijn oldtimer brak af en de sleutelmaker kon deze niet repareren, omdat ze een hele sleutel nodig hebben om er een kopie van te kunnen maken. Ze zetten namelijk de goede sleutel in een machine en dan maakt hij er automatisch een exacte kopie van. Doordat die sleutel was afgebroken, ging dat niet en de sleutelmaker had geen tijd om met de hand zelf een nieuwe sleutel te maken. Hij legde mij wel uit hoe je dat zou moeten doen en welke producten ik er voor nodig had.

Een sleutel namaken, of tenminste de afdruk ervan, was in vijf minuten gebeurd. Je gebruikte een plastic cilinder met een doorsnede van drie centimeter en een lengte van acht centimeter. Die liet je vollopen met een twee componenten epoxyhars. Deze moest je eerst goed mengen en dan direct de sleutel er vijf minuten in laten hangen en wachten totdat de epoxyhars was uitgehard. Vervolgens duwde je de uitgeharde epoxyhars inclusief de sleutel uit de cilinder en sneed je de mal aan één kant met een scherp mesje open. Zo kon je de sleutel er weer uithalen en was de mal gereed. In mijn eigen werkplaats kon ik dan de mal weer dichtmaken door deze weer in de cilinder te stoppen, waarna het volgegoid kon worden met een vloeibaar metaal en zo ontstond, nadat de scherpe kantjes waren afgevijld, een prima kopie.

De deur gaat geruisloos open en ik kijk nog even om mij heen of alles stil is. Voordat ik het huis binnen ga, verwissel ik mijn

natte overschoenen, een paar plastic zakken voor een setje schone. Deze plasticzakken moeten voorkomen dat er in de tuin of de woning schoenafdrukken gevonden zouden worden. Ook trek ik plastic overkleding aan. Allemaal bedoeld om geen sporen achter te laten.

Nadat de keuken uitgebreid is verkend en onderzocht, loop ik de woonkamer binnen.

Bij een boerderij is de woonkamer gewoonlijk in gebruik als 'opkamer'. Een soort van sierkamer, die alleen bij speciale gelegenheden wordt gebruikt.

Ik knip mijn LED lampje aan, maar scherm de sterke straal wat af. De woonkamer is sober ingericht. Een dik tapijt ligt op de vloer en er staan zware eiken meubelen. De gordijnen zijn geopend en er staan flinke planten op de vensterbanken. De woonkamer is groot en ik ben verbaasd een grote zwarte vleugel tegen te komen. Ik controleer de vleugel, de schilderijen, de bank en de kasten of er geld in is verstopt. In de woonkamer is niets te vinden. Ik vraag mij zelfs al of ze er überhaupt ooit wel eens in zitten. Vermoedelijk alleen op zondagmiddag als er wordt geborreld. Ik loop weer terug naar de keuken en door naar de hal. Nadat ik het toilet op de benedenverdieping en de meterkast heb geïnspecteerd, loop ik de trap op naar de eerste verdieping. De overloop geeft toegang tot twee slaapkamers, een badkamer en een werkkamer. De deuren naar de slaapkamers staan open en ik inspecteer deze eerst, daarna de badkamer. Niets te vinden. Ik bevoel zelfs de matrassen op mogelijke verstoppelkken. De badkamer is luxe, zeker voor een boeregezin. Donkere

tegels met een inloopdouche kom je toch nauwelijks bij boerengezinnen tegen. Een fraai vrijstaand natuurstenen ligbad en nog meer luxe sanitair en zelfs de vloer is verwarmd. Dat ruikt naar geld. Hopelijk is het al niet allemaal uitgegeven. Ik loop verder naar de werkkamer. Daar heb ik mijn hoop op gevestigd en ga zitten in de leren bureaustoel, waar ik het bureau controleer op mogelijke geheime plekjes. Daarna zijn de kasten aan de beurt. Niets. Ik had geen zin om de schuren te inspecteren, want daar zou ik zeker de andere hond tegenkomen en het risico om gewond te raken en zo sporen achter te laten was te groot. Ik loop weer terug naar de overloop en zie een vlizotrap aan het plafond. Ik trek de trap naar beneden en ga naar de zolderverdieping. Het is er aardedonker en ik doe het licht aan. Je kunt er net niet staan. Zo te zien wordt het gebruikt als rommel en opslag ruimte. Wat een troep. Ik zie een wiegje, een klein ledikant en allemaal spullen van hun kinderen die allang het huis uit waren. Maar geen cash geld. Totdat mijn oog valt op een oneffenheid in de vloer vlak onder de kap, waar ik al een doos met boeken had verschoven. Ik pak een kleine schroevendraaier en licht een deel van de plank op.

"Yess," zei ik, "eindelijk."

Er wordt een kleine ruimte zichtbaar en er staan verschillende kistjes in. Ik maak er eerst een foto met mijn gsm van en pak ze er vervolgens allemaal uit. In de ene zitten papieren, eigendoms papieren zo te zien. Het volgende kistje zit op slot. Het is een oud slot, wat eenvoudig met een schroevendraaier te openen is. Het deksel gaat eenvoudig

open en ik ben blij verrast met de inhoud. Dikke pakken papier geld. Ik ben verbaasd dat er ook nog Nederlands guldens in te vinden is.

"Waarom bewaren ze dat nu weer? Dat zal dan wel zwart zijn geweest." mompel ik.

Er zit ook een flinke hoeveelheid euro's in, verpakt in zes stapels van zeker honderd biljetten per pak met verschillende waarden. Ik tel al snel zo'n honderd en vijftig duizend euro, waarbij ik de Nederlandse guldens nog niet eens meetel. Ik stop al het geld in mijn rugzak en inspecteer de rest. Wat oude foto's, wat aandelen papieren en verschillende verzekeringspapieren. Ik ben dik tevreden met mijn buit en stop alle kistjes weer netjes terug. Vervolgens check de exacte positie van de doosjes met de foto op mijn telefoon, leg het plankje er weer op en schuif de doos met boeken op z'n plaats.

"Geen slechte buit voor een uurtje werk." zei ik.

Ik doe het licht weer uit, ga de trap af en doe de vlizotrap weer op zijn plaats. Dan hoor ik een auto het erf op rijden en de hond blaffen.

"Shit, dat kan ik nu net niet gebruiken."

Ik loop naar de slaapkamer aan de voorzijde van de woning en zie de bewoners uit hun auto stappen. Ze begroeten hun hond en lopen naar de achterzijde van de woning.

De man is groot en sterk. Ik zou hem moeten verrassen of zien te ontlopen. Ik kijk waar ik mij kan verschuilen en loop naar een kast in de logeerkamer. In de kast wil ik wachten tot ze naar bed zouden zijn gegaan. Ik hoor ze praten in de

keuken. Meestal wordt er nog wel eerst een bak koffie gedronken voordat ze naar bed gaan. Het licht gaat aan in de hal beneden en daarna op de hal op de eerste verdieping. Ik hoor ze naar boven lopen. Geen koffie dus!

Ik ben dit niet gewend en mijn hart maakt overuren. Ik probeer mijn ademhaling onder controle te krijgen. Het lukt maar gedeeltelijk. Het zweet breekt mij uit. Ik heb plastic overkleding aan om geen sporen achter te laten en die beginnen nu zijn tol te eisen. Ze praten in de badkamer over de verjaardag. Het toilet wordt doorgespoeld en de tanden gepoetst. De vrouw ligt als eerste in bed. Na enig hoesten en rochelen gaat ook de man naar de slaapkamer. Ik doe de kastdeur een klein stukje open en zie dat het licht uitgaat. Ik adem opgelucht, doe de kast iets meer open en snuif frisse lucht naar binnen. Het zweet gutst van mijn voorhoofd en pak een zakdoek om geen druppels op de grond achter te laten. Ik krijg mijn hartslag en mijn adem weer onder controle en na een uur te hebben gewacht, hoor ik iemand in de slaapkamer stevig snurken. Het sein voor mijn vertrek. Ik stap voorzichtig uit de kast, loop naar de hal en luister. Alleen gesnurk te horen. Ik loop stapje voor stapje de houten hardhouten trap af aan de muurzijde. Op deze wijze probeer ik voorkomen dat de trap gaat kraken. Opgelucht kom ik beneden aan en loop naar de keuken. De achterdeur zit niet eens meer op slot. Onvoorstelbaar! Ik glijp de deur uit en loop dezelfde weg weer terug als die ik was gekomen. Alleen de herdershond is buiten om mij te begroeten.

"Dag slechte waakhond." fluister ik tegen hem.

Ik geef hem een aai en loop weg.
Wat zullen ze op hun neus kijken!

Medemblik, 15 december 2005, 15.30 uur

"Goedemorgen, jongeman, kom binnen. Ik ben zo blij met je komst. Onze kachel is er sinds vanmorgen al mee opgehouden en we zitten de gehele dag al in de kou, terwijl we er gewoonlijk toch wel warmpjes bij zitten."

"Geen probleem mevrouw, daar ben ik nu juist voor. Als u mij de kachel even wijst, zal ik er snel voor zorgen dat het bij u weer snel behaaglijk zal zijn."

De vrouw op leeftijd, ik schat haar zeker in de tachtig, gaat mij voor op de trap naar de eerste verdieping. Daar zie een oude CV hangen. Nee, oud is niet het goede woord, antiek, is een betere omschrijving.

"U heeft zo te zien geen abonnement afgesloten voor de kachel!"

"Nee, dat is ons allemaal te duur en zo heeft u ook nog eens wat te doen. We moeten de kleine zelfstandigen toch ook aan het werk houden!"

"Dat is absoluut waar. Ik zal even kijken wat er allemaal aan de hand is."

De vrouw loopt weer naar de begane grond en ik demonteer het frontje van de kachel. Het is inderdaad een oud beestje en ik onderzoek wat de oorzaak is. Al gauw zie ik dat de brander

gebroken is en moet worden vervangen. Dit type brander ligt misschien nog in de auto.

Ik loop weer naar beneden en zoek in de auto naar een vergelijkbare brander.

"Hmm," mompel ik, "dat had ik natuurlijk kunnen verwachten."

Ik loop weer terug naar het huis en bel weer aan.

"Mevrouw, de brander is stuk en ik heb er niet een liggen van dit type ketel. Deze is vrij oud en ik moet er even een gaan kopen."

"Oh, dat is vervelend, want mijn man en ik staan eigenlijk op het punt om weg te gaan naar onze zoon en schoondochter. Zij hebben vorige maand een baby gekregen en wij mogen elke donderdagavond op ons kleinkind oppassen. Leuk hé, heb je zelf kinderen?"

Ik negeer de vraag en zeg: "Dan kom ik overmorgen wel weer langs, want ik heb morgen geen tijd."

"Oh, dat is vervelend, dan moeten wij nog langer in de kou zitten, had je het vanmiddag anders nog kunnen repareren?"

"Zeker, ik moet alleen even naar de groothandel om dat onderdeelje te kopen en daarna kan ik de brander alsnog repareren."

"Weet u wat, hier heeft u de sleutel, dan kunt u de kachel maken als wij niet thuis zijn. Als u daarna de thermostaat op twintig graden wilt zetten, dan is het lekker behaaglijk als wij vanavond weer terug komen."

"Dat is prima. Dan bel ik morgen nog wel even of het allemaal naar uw tevredenheid is gerepareerd. Hoe wilt u dat ik met u

afreken?"

"Als je maandag even tijd hebt om langs te rijden, dan rekenen we cash wel even af. Hoe veel kost het ongeveer, is honderd euro voldoende?"

"Dat denk ik wel."

Ze overhandigt de sleutel en ik rij naar de winkel voor een nieuwe brander. Na een uurtje kom ik weer terug en zie een enveloppe liggen op de gangkast met de tekst: "Voor de monteur en bedankt."

Ik open lachend de enveloppe en haal er de twee briefjes van vijftig euro uit. Daarna ga ik naar boven en repareer de kachel. Het is in een half uurtje gebeurd.

Ik zet – volgens afspraak - de thermostaat op twintig graden en wacht even of de kachel in werking treedt. Als dat goed is gelukt, kijk ik nog een beetje in het rond, open wat kastjes en zie in de bijkeuken een forse kluis hangen aan de buitenmuur.

"Ah, is dat wat mevrouw bedoelde met: 'terwijl we er gewoonlijk toch wel warmpjes bij zitten', hm", mompel ik, "even kijken of ik van de huissleutel een afdruk kan maken."

Ik pak de plastic cilinder uit mijn gereedschapskist en laat de twee componenten epoxyhars erin lopen. Nadat ik het mengsel goed heb gemengd, hang ik de sleutel erin. Als na vijf minuten de hars is hard geworden, snij ik de hars aan één zijde open en peuter voorzichtig de sleutel er weer uit. Ik maak nog wat close-up foto's van de sleutel met mijn telefoon en berg voorzichtig de sleutelmal op. Daarna maak ik de sleutel weer goed schoon en leg deze weer terug op de

gangkast.

"Zo, dat is een mooie mal, daar kan wel een passende sleutel van gemaakt worden."

Ik trek de deur achter mij dicht en bel de volgende dag nog even of alles met het oppassen goed is verlopen. Ze waren heel tevreden.

Alkmaar, maandag, 2 april 2007, 10.00 uur

"Goedemorgen allemaal. Ik hoop dat jullie lekker uitgerust zijn na het weekje vrij. Zijn jullie nog weggeweest?"

Ik loop weer na mijn plek en laat het gesprek even gaan.

Het eerste halfuur wordt gebruikt om ervaringen over de laatste zaak en het weekje vrij uit te wisselen. Het was een hectische maand Maart geweest. Misschien nog wel hectischer dan de zaak daarvoor.

Het Cold Case team Alkmaar (CCTA) is per 1 januari van dit jaar opgericht om onopgeloste zaken opnieuw te onderzoeken en zo mogelijk op te lossen. Dat was met de laatste twee zaken uitstekend gelukt. Ik ben dan ook bijzonder trots op mijn team.

Even kort het team voorstellen.

Gert, 29 jaar, samenwonend, goed opgeleid, professioneel dj in zijn eigen tijd, een beetje dromerig en vraagt zich vaak af of hij wel het juiste beroep heeft gekozen. Vanwege zijn vasthoudendheid en nauwgezetheid onmisbaar. Een kei in het speuren naar vergelijkbare zaken. Goede contacten in Europa met Scotland Yard.

Evert, 32 jaar, ook goed opgeleid, maar een beetje verlegen lange vent, single, maar bijt zich vast als een tijger in een

prooi. Komt vaak onverwacht uit de hoek en bekijkt de zaken vaak vanuit een ander perspectief.

Roel, 28 jaar, de intelligentste van het stel, zeer integer en loyaal, weet wat hij wil en kan. Een echte organisator en teamplayer. Een kei in IT en niet te evenaren op internet. Ik kon hem eenvoudig met een simpele opdracht op pad sturen. Je was altijd verbaasd hoeveel hij van het internet kon plukken. Hij gebruikte zelden google, maar een zelf vervaardigde zoekmachine, die gewone regels tekst en gewone vragen begreep. Als je googelde, zo zei hij altijd, krijg je de meest uiteenlopende onzin voorgeschoteld met enorm veel pagina's met hits, waar je niets mee kunt. Zijn zoekmachine deed dat niet en je kon een normale vraag stellen. Ik vroeg mij af wanneer hij dat commercieel zou gaan uitbuiten. Wat mij betreft een kwestie van tijd.

Wilma, 35 jaar, moeder van 3 jonge kinderen, voorheen veel last van adhd, maar eerlijk, oprecht en staat open voor kritiek en feedback. Voelt goed aan als verdachten of getuigen niet geheel de waarheid vertellen. Wilma was geen boevenvangster, nee, maar als we de boef eenmaal hadden gevangen, dan wist zij moeiteloos de waarheid uit hem of haar te peuteren. Ook faciliteerde zij vaak de meetings binnen het team en stond de teamleden bij indien zij emotionele momenten moesten verwerken.

Corrie, 42 jaar, onze vaste patholoog anatoom. Gedegen specialist en een ruime ervaring op het vakgebied, sinds enige maanden gescheiden en moeder van een dochter van vierentwintig. Ik kende haar al bijna mijn hele politieleven en

had sinds een maand of twee een relatie met haar, hoewel nog niet met mijn team gedeeld, maar ze zullen zo langzamerhand wel iets gaan vermoeden.

Ik ben Hugo de Graaf, 46 jaar de oudste en meest ervaren rechercheur binnen het team. Ervaren teamleider, veel ervaring met verhoortechnieken, weet vaak het beste uit mijn team te halen en lig altijd in de clinch met onze korpschef Rob, in de wandelgangen Oppergod of Koninklijke Hoogheid wordt genoemd.

Rob, is niet echt een teamlid en al helemaal geen teamplayer, 43 jaar, korpschef en niet tijdens deze meeting aanwezig. Vooral loyaal richting korpsleiding en heeft weinig gevoel voor zijn mensen. Status en aanzien zijn belangrijker dan begrip en gevoel. Wel moet even worden gezegd, dat hij zich steeds beter probeert op te stellen richting het team.

Ik sta op en loop weer naar voren.

"Oké, dan is het nu weer tijd om ons te gaan concentreren op een mogelijke nieuwe Cold Case. Roel, jij hebt vorige week al even een tipje van de sluier opgelicht voor een mogelijke nieuwe zaak. Wil je daar iets over vertellen?"

Roel staat op en loopt naar voren.

"Tuurlijk, begin vorige week heb ik eens wat in de Cold Cases zitten bladeren. Natuurlijk zijn er veel afrekeningen binnen het criminele circuit, maar die heb ik maar even links laten liggen. Mijn aandacht werd getrokken door een paar zaken, die volgens mij wel iets met elkaar gemeen zouden kunnen hebben. De afgelopen jaren hebben we te maken gehad met een serie van overvallen en zelfs moorden op oudere mensen.

Het lijkt op het eerste gezicht of deze overvallen niets te met elkaar te maken hebben, maar het viel mij op dat de werkwijze van de dader of daders bij een aantal zaken redelijk identiek te noemen is. Even een voorbeeld. De meeste woningen lijken minutieus doorzocht en vaak lijkt er niets van waarde te zijn verdwenen. Helaas bewaren veel ouderen hun geld nog steeds in die bekende oude sok of onder het matras. De kinderen weten er vaak niets vanaf of hun ouders nog geld hebben en waar ze dat dan hebben ondergebracht. In veel van de gevallen kon men geen spaarrekening ontdekken. De meeste daders zijn of door de mensen zelf binnen gelaten, of de dader kon zonder sporen na te laten de woning binnendringen. Bij tachtig procent van de overvallen zijn geen sporen van braak aangetroffen. Dat zijn dan ook de zaken waar we mee verder zouden kunnen. Als we daar inderdaad een onderling verband kunnen aantonen, kunnen we wellicht meer dan één overval in een klap oplossen. Natuurlijk zijn er veel meer zaken die we zouden kunnen oppakken, maar deze zijn zeker bijzonder en ik denk dat de gemeenschap er bij gebaat zou zijn als we deze zaken konden oplossen. Het gevoel van veiligheid bij ouderen zou er flink op vooruit kunnen gaan."

Roel loopt weer terug naar zijn stoel.

"Dank je wel, Roel. Ik voel er wel wat voor om deze zaken eens verder onder de loep te gaan nemen. Hoe denken jullie erover?"

De groep discussieert kort over de mogelijke andere opties, maar besluit al vrij snel dat we hier mee verder kunnen. De